

Naspolyalakoma

Egy napon irtózatosszélvihar kerekedett a Világnagy Erdőben.

A nagy tombolás másnapra csendes nyugalommá szelídült. A környéket alaposan megtépázta a mostanra tovatűnt szél. Minden erdőlakó azon szorgoskodott, hogy a háza táját rendbe tegye. Gesztenye, a Világnagy Erdő legselymesebb süni je összesöpörte a Susnya Tanyára vetődött faleveleket, majd szokásos sétájára indult.

Gondolataiba merülve vidáman bandukolt. Egyszer csak bal mellső lába valami nagy gömbölyűbe ütközött. De nem is csak egy valamibe, hanem mindjárt egy halomba botlott! Nézte, szaglászta, hogy mi lehet az. Hogy megörült, amikor rájött, hogy a golyók bizony naspolyák, amelyeket a tegnapi vihar vert le a fáról.

Milyen rengeteg! – ámuldozott. Hmm, és ez mind csak az enyém! – örvendezett magában. Gesztenye nem akart osztozni, így a kis oktondi nem szólt senkinek a felfedezéséről. Remélte, hogy a többiek még nem találtak rá a szélfúttalölőhelyre, és gyorsan hazahordta a gyümölcsöket. A cipekedéstől hamarosan minden porcikája sajogni kezdett.

Estére nem csak az egész kamrája lett tele, de még a szobában is kupacokban állt a sok naspolya. Amikor az utolsó adagot is lepakolta, ő maga már csak félig fért be a kuckójába.

Hogy egy kis helyhez jusson, jókedvűen hozzálátott a csemegéhez. Egyik naspolyát falta a másik után, a végén már azt sem tudta, hányadiknál tart.

Persze mértékletességhez szokott pocakja hamar jelezni kezdett. Először csak megnyekerdült. Aztán morcogó hangokat hallatott. Sziszegett és dörrögött. Majd fájni kezdett. Ezer görcsölés és csikarás, hát mit tettél magaddal Gesztenye?!

Szegény süninnek nagyon rosszul telt az éjszakája. Hajnalodott, mire egyáltalán álmajött a szemére. De milyen álmaj!

Egy naspolyával dugig megrakott talicskáról álmodott, amelyet alig tudott tolni a nagy súly miatt. A nagy igyekezettől egyszer csak töpörödni kezdett. Az erőlködés miatt egyre kisebb és kisebb lett, végül már csak akkora volt, mint a legkisebb naspolya.

Felriadt. Körülnézett. A kamraajtó még mindig nyitva volt. Émelyítő naspolyaillat töltötte be a szobát.

Ajaj, ez nem volt bölcs döntés, nem kellett volna ennyit ennem! Sokkal többet behabzsoltam, mint amennyire egy ilyen kicsi süninnek szüksége lett volna. De a hasam legalább már nem fáj... – állapította meg Gesztenye.

Kikecmergett falevelekkel bélelt ágyából és megvizsgálta a kupacokat. Számol-gatta, hány napra lesz elég neki ez a rengeteg gyümölcs.

Hát, ahogy tervezgette az adagokat és rendezgette a sok naspolyát, észrevette, hogy a kupacok mélyén lévő darabok romlásnak indultak. Beleharapott az egyikbe. Oh, már az íze sem az igazi! – fintorgott. Hogy fogom ezt mind megenni, mielőtt megrohad az egész? – töprengett.

Az erjedésnek indult gyümölcsök szaga már a szomszédok orrába is eljutott. A környéket bejárta a tömény naspolyabűz. Gesztenyének nem volt tovább maradása, kijjebb lépett a bozótjából, hogy tiszta fejjel átgondolja, mihez kezdjen a mára már felesleggé vált gyümölcsökkel.

Ahogy egymagában morfondírozott a kuckója mellett, a lágy szellő kacagó hangokat sodort felé, csupa vidámság szállt a messzi távolból. Ekkor hirtelen eszébe jutottak a pajtásai. Milyen régen találkoztak! Oh, bárcsak...

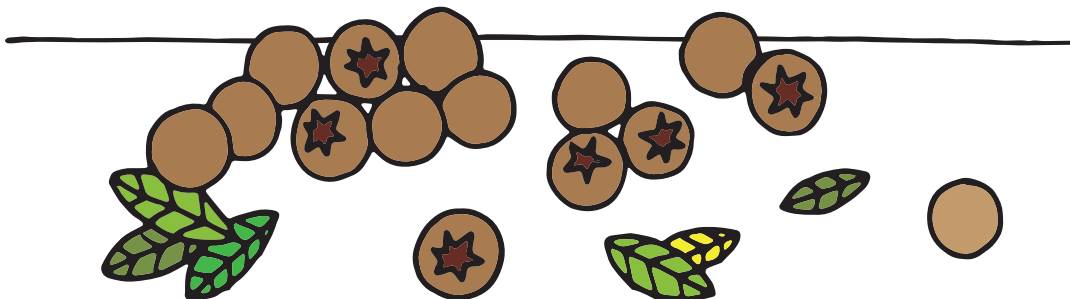
Hát, ez nem is rossz ötlet! Igen, át fogom hívni a barátaimat egy naspolyalakomára! – lelkesedett Gesztenye. Rögtön tovább is gondolta tervét. Már gondolatban össze is állította a vendéglistát, épp az ünnepi teríték kiválasztásánál tartott, amikor...

...jaj, nem kellett volna ennyi gyümölcsöt hazahordanom, hiszen így el sem férünk! Ha együtt szedtük volna össze a naspolyát a többiekkel, akkor most biztosan nem tornyosulna nálam ez a sok bűzölgő halom. Hiszen volt ott bőven, mindenkinek jutott volna elég. Arról nem is beszélve, hogy a munka is kellemesebben telt volna... Ej, miért is nem gondoltam rájuk! – szégyellte el magát Gesztenye.

De talán még nem késő helyrehozni a dolgot! Ekkor Gesztenye egy gyorsröptű madár segítségével levélpostát küldött a barátainak, amelyben megüzente, hogy ebédre várja őket a Susnya Tanyán.

A vendégek érkezéséig sem tétlenkedett. Szétválogatta a naspolyákat ép és ütődött kupacokba. A legszemrevalóbbakat ízlésesen tálakba rendezte és az asztalra tette. Végül kiszedegette a már ehetlenné vált darabokat, és kivitte a veteményeskert végében lévő gödörbe – itt idővel újra tápanyag lesz belőlük.

A barátai mind eljöttek. Örömmel üdvözölték egymást, és lelkes csacsogásba kezdtek. Kivel mi történt, merre járt, mit látott... se vége, se hossza nem volt a történeteknek.

Később, falatozás közben Gesztenye elmesélte nekik, hogyan akadt a naspolyákra, miként kupacolta fel őket, és falánkságának milyen kellemetlen következménye lett. Végül pedig beismerte, hogy milyen csalódott volt, amikor rájött, hogy egyedül nem tud megbirkózni ennyi gyümölccsel.

Kanálnak, a hódnak támadt egy jó ötlete: a puhább, megnyomódott naspolyákból főzhetnének lekvárt! Nagyszerű gondolat! Elő a fazékkal, a fakanállal, és máris lássunk munkához! – értettek egyet a többiek.

Egész délután szorgosan dolgozott a kis csapat. Pucoltak, aprítottak, kavartak, töltöttek, dunsztoltak. Mire az utolsó gyümölcsöt is feldolgozták, a naspolyakupacok helyén lekvártornyok ékeskedtek. És hogy mihez kezdtek ennyi lekvárral? Nos, jutott a finom csemegéből majszoznivaló a hideg téli estékre a Világnagy Erdő minden lakójának, azoknak is, akiknek addigra már kiürült a kamrájuk.